

בש"פ 7065/14 - מדינת ישראל נגד עומר אבו חאטר, מחמוד אבו ניג'מה

בבית המשפט העליון

בש"פ 7065/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. עומר אבו חאטר
2. מחמוד אבו ניג'מה

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ד' בחשון התשע"ה (28.10.2014)

בשם המבקשת: עו"ד נעימה חנאווי

בשם המשיבים: עו"ד דוד דרעי

החלטה

1. בפני בקשה להארכת מעצרו של המשיבים מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שימנו לגבי המשיבים החל מתאריך 5.11.2014, או עד למתן פסק הדין

ב-ת"פ 9594-02-14 המתנהל בבית המשפט המחוזי בירושלים, הכל לפי המוקדם.

הרקע לבקשה

2. נגד המשיבים הוגש בתאריך 5.2.2014 כתב אישום המייחס להם עבירות של: קשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)), הצתה (עבירה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין), ניסיון הצתה (עבירה לפי סעיף 448(א) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין), פציעה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 334 בצירוף עם סעיף 335(א) לחוק העונשין), ולגבי המשיב 1 גם הפרת הוראה חוקית (עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין).

3. על פי הנטען בכתב האישום, המשיבים הקימו יחד עם אחרים (להלן: האחרים), חוליה שמטרתה לזרוק אבנים ובקבוקי תבערה לעבר תושבים יהודים בשכונת אבו-טור שבירושלים, כאשר המשיבים והאחרים עשו זאת מדי שבוע. באחד המקרים הכינו המשיבים יחד עם האחרים, עשרה בקבוקי תבערה. סמוך לאחר מכן, זרק המשיב 1 בקבוק תבערה לעבר בית של תושבים יהודים בשכונת אבו-טור, והמשיב 2 זרק שלושה בקבוקי תבערה לעבר הבית. בקבוקי התבערה פגעו בבית.

במקרה אחר המתואר בכתב האישום, שהתרחש, על פי הנטען, ביום הכיפורים בשנת 2013, המשיבים והאחרים הכינו שבעה בקבוקי תבערה. לאחר מכן, המשיב 1 זרק בקבוק תבערה אחד והמשיב 2 זרק שני בקבוקי תבערה אל עבר בית אחר. בקבוקי התבערה פגעו במרפסת הבית ושרפו סוכת עץ שהייתה במקום, תוך שהם שורפים גם חפצים נוספים שהיו באותה עת במרפסת.

בנוסף, במועד אחר, הגיעו המשיבים והאחרים עם בקבוקי תבערה על מנת ליידות אותם לעבר בית של תושבים יהודים בשכונת אבו-טור. המשיבים והאחרים הבחינו בשומרים הנמצאים במקום, וידו לעברם אבנים, אשר פגעו באחד השומרים במקום וגרמו לדימום בראשו.

עוד יצוין, כי את המעשים המתוארים לעיל, ביצע המשיב 1, על פי הנטען, תוך שהוא מפר את תנאי השחרור שנקבעו לו על ידי בית משפט השלום לנוער בירושלים ובית המשפט המחוזי לנוער בירושלים.

לבסוף, יש להעיר, כי המשיב 1 הורשע בעבירה של מעשה מגונה במסגרת הליך אחר שהתנהל כנגדו.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום - התבקש מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. לאחר קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן בעניין המשיבים, אשר לא באו בהמלצה לשחרר את המשיבים ממעצר, בית המשפט המחוזי הנכבד, נעתר לבקשה, בהסכמת המשיבים, הן ביחס למשיב 1 (בתאריך 19.3.2014) והן ביחס למשיב 2 (בתאריך 31.3.2014).

עתה מתבקשת כאמור הארכת המעצר מכוח סעיף 62 לחוק המעצרים, כמפורט בפסקה 1 שלעיל.

עמוד 2

טענות הצדדים

5. באת-כח המבקשת מבססת את בקשתה הנוכחית על מסוכנותם של המשיבים, הנובעת מחומרת העבירות שמיוחסות להם – בהן גם עבירות של הצתה, ניסיון הצתה ופציעה בנסיבות מחמירות, תוך תכנון מוקדם וביצוע בחבורה. באת-כח המבקשת אף מציינת כי התסקירים שהוגשו בעניינם של המשיבים היו שליליים. ביחס למשיב 1 עמד שירות המבחן על כך שמדובר במעורבות חוזרת, ובעניינו של משיב 2 העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה ופורצת גבולות מצידו. מעבר לכך, באת-כח המבקשת מציינת כי המשיב 1 ביצע את המעשים המיוחסים לו תוך שהוא מפר את תנאי שחרורו, לפיהם היה אמור לשהות במעצר בית מלא בבית הוריו. לטענת באת-כח המבקשת, גם העובדה שהמשיב 1 הורשע במסגרת הליך אחר בעבירה של מעשה מגונה מלמדת על המסוכנות הנשקפת ממנו.

6. לעניין קצב התקדמות שמיעת המשפט, ציינה באת-כח המבקשת, כי אמנם חל עיכוב בשמיעת הראיות בתיק, אך לגישתה, חלק ניכר מדחיות הדיונים בתיק היו לבקשת ההגנה. בהקשר זה, מדגישה באת-כח המשיבה כי העיכוב חל, בין היתר, נוכח החלפת ייצוגם של המשיבים. עוד ציינה באת-כח המבקשת, כי שמיעת הראיות בתיק צפויה להתחיל בקרוב, ונכון לעת הדיון בבקשה, קבועים מספר מועדי הוכחות.

7. בא-כח המשיבים, טען מנגד בדיון שנערך בפני כי התמשכות ההליכים בתיק לא נבעה מבקשות מטעם ההגנה, אלא בשל אילוצים של יומן בית המשפט המחוזי הנכבד. לטענתו, העיכוב שנוצר לא נבע מהחלפת הייצוג, שכן הבקשות שבא-כח המשיבים הגיש בעקבות החלפת הייצוג לא השפיעו כלל על תאריך בירור המשפט, ולמעשה מלכתחילה המשפט נקבע לבירור בתום מניין תשעת החודשים מעת מעצרו של המשיבים. עוד מציין בא-כח המשיבים, כי לגישתו, גם אם המשיבים יורשעו, העונש שיוטל עליהם יהיה להערכתו קל יחסית, באופן שבו ככל שתינתן הארכת מעצר, תקופת מעצרו תעלה על תקופת המאסר שיטית עליהם בית המשפט. לבסוף, טען בא-כח המשיבים כי המסוכנות של המשיבים פחתה מעת שהושתו במעצר, ועל כן יש לשקול אפשרות של חלופת מעצר, אשר תאיין את המסוכנות הנשקפת מהם. כן העלה בא-כח המשיבים טענות ביחס לכירסום בראיות, שחל פה לגישתו בעקבות הסדרי טיעון שנחתמו עם אחרים שהיו מעורבים בפרשות, מושאי האישומים.

דיון והכרעה

8. לאחר שבחנתי את טענות המבקשת ואת עמדת בא-כח המשיבים – הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את בקשת המדינה. הטעמים להחלטתי זו יובאו מיד בסמוך.

9. נקודת המוצא לפי סעיף 61 לחוק המעצרים גורסת, כידוע, כי בעקרון יש לשחרר נאשם, אשר היה נתון במעצר במשך תשעה חודשים מבלי שמשפטו הגיע לכדי הכרעה, הכלל האמור נשען על התפיסה כי יש לעשות מאמצים מירביים לסיים במהירות האפשרית את ההליך הפלילי שבמסגרתו עצור הנאשם על מנת שלא לפגוע בחירותו של הנאשם, אשר דינו טרם הוכרע, במידה העולה על הנדרש. ואולם גם לאחר חלוף תשעה חודשים, ייתכנו מצבים שבאיזון בין השיקולים התומכים בהותרתו של נאשם במעצר לבין השיקול בדבר חירותו האישית – יגברו הראשונים. מקרים מיוחדים אלה נדונים במסגרת סעיף 62 לחוק המעצרים, שבמסגרתו רשאי שופט של בית משפט זה להורות על הותרתו של נאשם במעצר לתקופה של עד 90 ימים (או עד 150 ימים במקרים מיוחדים עוד יותר – עיינו: בג"ץ 2442/11 שטנגר נ' יו"ר הכנסת (26.06.2013)), ולחזור ולהורות כך מדי פעם בפעם. בין יתר השיקולים שיש לשקול בעת בחינת האיזון בין חירותו האישית של הנאשם לבין אינטרס על ההגנה על הציבור במסגרת בקשה לפי סעיף 62 לחוק

המעצרים, מקובל להביא בחשבון, את השיקולים הבאים: חומרת העבירות המיוחסות לנאשם; קצב התנהלות המשפט; המסוכנות הנשקפת מהנאשם לציבור בכלל ולקורבנותיו בפרט; והחשש מפני הימלטות הנאשם, או מפני שיבוש הליכי משפט (ראו: בש"פ 179/10 מדינת ישראל נ' לייזרזון (17.01.2010); בש"פ 6687/10 מדינת ישראל נ' מוראדי (20.09.2013)).

10. מעיון בחומר שהוצג ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים, התרשמתי כי מן המשיבים אכן נשקפת לכאורה מסוכנות, וזאת כפי שניתן ללמוד מהמעשים המיוחסים להם, מחומרתם ומנסיבות ביצועם. המשיבים, לפי הנטען, התארגנו תוך תכנון מוקדם, על מנת להצית ולפגוע ביהודים וברכושם. מעשים אלו מעוררים חשש ממשי כי שחרורם לחלופת מעצר עלול להביא להישנותם של המעשים המיוחסים להם (לגביהם נמצאו ראיות לכאורה). כאמור, התסקירים בעניין המשיבים היו שליליים, נוכח מסוכנותם, ובא-כח המשיבים לא הצליח להצביע על סיבות ממשיות בגינן יש להניח כי מסוכנות זו קהתה במהלך התקופה שחלפה ממועד הגשת כתב האישום.

11. בשולי הדברים אעיר כי טענות שהעלה בא-כוח המשיבים ביחס לכירסום בראיות - אין מקומם בהליך זה.

12. נוכח כל האמור לעיל -מעצרו של המשיבים מוארך בזאת ב-90 ימים, שימנו החל מתאריך 5.11.2014, או עד למתן פסק-דין בת"פ 9594-02-14 בבית המשפט המחוזי בירושלים, הכל לפי המוקדם מביניהם.

ניתנה היום, ה' בחשון התשע"ה (29.10.2014).

ש ו פ ט